

פרק 55

ניסוי הכלא של סטנפורד, חלק ה'

במסדרון המצולק והחרב, שהוא באור העמום של מנורות הגז, ילד התגנב קדימה לאיטו, יד אחת מושטת, לעבר הנחש חסר התנועה שהיה הגוף של המורה שלו.

הארי היה במרחק של לא יותר ממטר מגופו של הנחש כשהרגיש זאת לראשונה, מדגדג את קצה התפיסה שלו.

כה קלושה, תחושת האבדון...

אם כך, פרופסור קווירל חי.

המחשבה לא גרמה לשום תחושת אושר, רק למעין ייאוש ריק.

הארי בכל זאת יילכד בקרוב, ולא משנה איך ינסה להסביר, זה עדיין לא יראה טוב. איש לעולם לא יבטח בו שוב, הם יחשבו שהוא עומד להיות אדון האופל הבא, הם לא יעזרו לו כשיגיע הזמן להילחם בלורד וולדמורט, הרמינוני תווטר עליו, כנראה אפילו דמבלדור יחפש גיבור אחר...

...אולי הם פשוט ישלחו אותו הביתה להוריו.

הוא נכשל.

הארי הביט בגופו המקומט של השוטר ששיתק, בדם המתייבש מהחתכים הקטנים, במקומות החרוכים בגלימות האדומות המעוטות בדוגמאות מורכבות.

הוא היה טיפש. הוא לא היה צריך לשתק את השוטר, הוא היה צריך להישאר עם הסיפור המקורי שלו על זה שנחטף על ידי פרופסור קווירל...

ייתכן שעוד לא מאוחר מדי, לחש קול בתוכו. ייתכן שאתה עדיין יכול לתקן את הטעות שלך. ההילאי ראה אותך, הוא זוכר ששיתקת אותו... אבל אם הוא יהיה מת, אם פרופסור קווירל יהיה מת, אם בלטרקס תהיה מתה, לא יהיה איש שיסתור את הסיפור שלך.

לאט, ידו של הארי החלה לעלות, לכוון את שרביטו לעבר השוטר ו -

ידו של הארי נעצרה.

הייתה לו תחושה מרוחקת שהוא מתנהג בצורה לא אופיינית לו, איכשהו. כאילו היה משהו ששכח, משהו חשוב, אבל הוא התקשה להיזכר מה זה היה בדיוק.

הו. נכון. הוא היה מישהו שהאמין בערכם של חיי אדם.

תחושה של בלבול ליוותה את המחשבה, הוא לא הצליח להיזכר למה לחיים של אנשים אחרים יש ערך...

בסדר, אמר החלק הלוגי שבו, למה התודעה שלי השתנתה בין אז לעכשיו?

משום שהוא באזקבאן...

והוא שכח להטיל שוב את לחש הפטרונוס...

נראה כאילו כל דבר שהוא דרש מאמץ עצום, כאילו עצם המחשבה לפעול הייתה משא כבד מכדי להרימו; אבל להטיל מחדש את לחש הפטרונוס נראה כמו רעיון טוב, משום שהוא עדיין היה מסוגל לפחד מסוהרסנים. ואף על פי שהוא לא הצליח לזכור איך זה להיות שמח, הוא ידע שזה לא מה שהוא מרגיש עכשיו.

ידו של הארי עלתה כדי להחזיק את שרביטו לפניו, אצבעותיו נעות לאחיזת המוצא.

ואז הארי נעצר.

הוא לא הצליח... לזכור בדיוק... במה הוא השתמש בתור מחשבה שמחה.

זה מוזר, זה היה משהו מאוד חשוב, הוא באמת אמור לזכור זאת... משהו שקשור למוות? אבל זה לא שמח...

גופו רעד, אזקבאן לא הרגיש קר כל כך מקודם, ונראה שהוא מתקרב והולך. כבר היה מאוחר מדי בשבילו, הוא שקע עמוק מדי, הוא כבר לא יצליח להטיל את לחש הפטרונוס עכשיו -

יכול להיות שזו השפעת הסוהרסנים ולא הערכה מדויקת, ציין החלק הלוגי שבו, הרגלים שתוכנתו לכדי רפלקס טהור ולא דרשו אנרגיה כדי לפעול. תחשוב על הפחד של הסוהרסנים כהטייה קוגניטיבית, ונסה להתגבר עליה כמו שהיית מתגבר על כל הטייה קוגניטיבית אחרת. ייתכן שתחושת חוסר התקווה שלך לא באמת מעידה שהמצב חסר תקווה. ייתכן שהיא רק מעידה על כך שאתה בנוכחות סוהרסנים. כל הרגשות השלייליים וההערכות הפסימיות הן בחזקת חשודות כעת, שגויות עד שיוכח אחרת.

(מי שהיה מסתכל בילד החושב היה רואה שהוא מקמט את מצחו בהבעה מרוחקת, מופשטת, מבולבלת, מאחורי המשקפיים ומתחת לצלקת הברק. ידו נותרה באחיזת המוצא של לחש הפטרונוס, ולא נעה.)

נוכחות הסוהרסנים מפריעה לחלק בך שמעבד אושר. אם אתה לא יכול לאתר את המחשבה השמחה שלך באמצעות אסוציאציה מנמונית למפתח של אושר, אולי תוכל להשיג את הזיכרון בדרך אחרת במקום זאת. מתי הייתה הפעם האחרונה שדיברת עם מישהו על לחש הפטרונוס?

הארי לא הצליח להיזכר גם בזה.

גל מרסק של ייאוש שטף אותו, ובוטל על ידי החלק הלוגי שבו בתור משהו שלא ניתן לסמוך עליו, חיצוני, לא-הארי, המשקל העמום המשיך ללחוץ עליו אבל התודעה שלו המשיכה לחשוב, מחשבה לא דרשה הרבה מאמץ...

מתי הייתה הפעם האחרונה שדיברת עם מישהו על סוהרסנים?

פרופסור קווירל אמר שהוא כבר מסוגל להרגיש את נוכחות הסוהרסנים, והארי אמר לפרופסור קווירל... הוא אמר לפרופסור קווירל...

...לאחוז בזיכרון הכוכבים, בתחושת הנפילה ללא גוף בחלל, כמו מחסום הלטת-הכרה לאורך כל תודעתו.

בשיעור השני של התגוננות מפני כוחות האופל, ביום שישי, פרופסור קווירל הראה לו את הכוכבים, ופעם נוספת בחג-המולד.

הוא לא היה צריך להתאמץ הרבה כדי להיזכר בהן, בנקודות האור הלבן הבוערות כנגד שחור מושלם.

הארי זכר את הכתם הענני הגדול שהיה שביל החלב.

הארי זכר את השלווה.

חלק מהקור בקצות גפיו נסוג.

היו מילים שאמר בקול ביום שבו הטיל את לחש הפטרונוס לראשונה, התודעה שלו זכרה את הצלילים ואת הדיבור על אף שהרגשות היו מרוחקים...

...חשבתני על הדחייה המוחלטת שלי את המוות כסדר הדברים הטבעי.

לחש הפטרונוס האמיתי מוטל באמצעות המחשבה על ערכם של חיי אדם.

...אבל ישנם חיים אחרים שעדיין חיים כדי שנילחם עליהם. החיים שלך, והחיים שלי, והחיים של הרמיוני גריינג'ר, וכל החיים שעל כדור הארץ, וכל החיים שמעבר, להגן ולשמור עליהם.

אז הרעיון להרוג את כולם... זה לא היה עצמו האמיתי, אלה היו הסוהרסנים מדברים...

ייאוש היה השפעתם של הסוהרסנים.

כל עוד יש חיים, יש תקווה. ההילאי עדיין חי. פרופסור קווירל עדיין חי. בלטרקס עדיין חיה. אני עדיין חי. אף אחד לא באמת מת עדיין...

הארי הצליח לדמיין את כדור הארץ עכשיו, בינות לשדה זרוע הכוכבים, את הכדור הכחול-לבן.

...ואני לא אתן להם!

"אקספקטו פטרונום!"

המילים יצאו מהוססות מעט, וכשדמות האדם נוצרה היא הייתה עמומה תחילה, אור ירח במקום אור שמש, לבן במקום כסף.

אבל היא התחזקה, לאט, בעוד הארי נושם בקצב שקול, מתאושש. נותן לאור להניס את האפלה מתודעתו. נזכר בדברים שכמעט שכח, ומתעל אותם בחזרה לתוך לחש הפטרונוס.

אפילו כשהאור בער בעוצמה מלאה ובצבע כסף פעם נוספת, מאיר את המסדרון באור חזק מזה של מנורות הגז, מגרש לחלוטין את הקור, גפיו של הארי עדיין רעדו. זה היה עד כדי כך קרוב.

הארי נשם נשימה עמוקה. בסדר. הגיע הזמן לשקול מחדש את המצב עכשיו כשהמחשבות שלו לא מואפלות בצורה מלאכותית על ידי הסוהרסנים.

הארי בחן מחדש את המצב.

...עדיין נראה חסר תקווה למדי, למעשה.

זה לא היה הייאוש המוחץ ממקודם, אבל הארי עדיין הרגיש רעוע, בלשון המעטה. הוא לא העז לעבור לצד האפל שלו והיה זה הצד האפל שלו שהייתה לו היכולת להתמודד עם בעיה ברמה הזו בלי למצמץ. היה זה הצד

האפל שלו שהיה צוחק בלעג רק מעצם המחשבה על וויתור, ורק משום שהוא איבד את פרופסור קווירל וננטש במעמקי אזקבאן ונראה על ידי שוטר. הארי הרגיל לא היה מסוגל להתמודד עם משהו כזה בלי למצמץ.

אבל לא הייתה שום אפשרות מלבד להמשיך להתקדם קדימה בכל מקרה. אי אפשר להיות יותר חסר תוחלת מאשר לוותר לפני שבאמת הפסדת.

הארי הביט סביב.

מנורות גז האירו באור עמום מסדרון מתכת, שקירותיו ורצפתו ותקרתו היו מחורצים במקומות מסוימים, מחוררים ומותכים באחרים, והעידו לכל מי שהביט שהתרחש פה קרב.

פרופסור קווירל היה יכול לתקן זאת בלי בעיה, אם עדיין היה...

אז תחושת הבגידה הכתה בהארי במלוא עוצה.

למה... למה הוא... למה...

משום שהוא מרושע, אמרו גריפינדור והפלאף, בשקט ובעצב. אמרנו לך.

לא! חשב הארי בייאוש. לא, זה לא הגיוני, עמדנו לבצע את הפשע המושלם, היינו יכולים למחוק את הזיכרון של ההילאי, לתקן את המסדרון, זה עדיין לא היה מאוחר מדי אבל זה היה הופך למאוחר מדי אם הוא היה מת!

אבל פרופסור קווירל מעולם לא באמת תכנן לבצע את הפשע המושלם, אמר קולו הקודר של סלית'רין. הוא רצה שהפשע יתגלה. הוא רצה שכולם ידעו שמישהו הרג הילאי והבריח את בלטריקס בלק מאזקבאן. הוא היה מכין ראייה כלשהי, הוכחה כלשהי למעורבותך שהוא יוכל לחשוף, כדי להשתמש בה לסחיטה כנגדך; ואז היית כבול אליו לנצח.

הפטרונוס של הארי כמעט כבה אז.

לא... חשב הארי.

כן, אמרו שלושת החלקים האחרים שלו בעצב.

לא. זה עדיין לא הגיוני. פרופסור קווירל בטוח ידע שאפנה נגדו ברגע שאראה אותו הורג הילאי. שאפילו ייתכן שאלך ואתוודה בפני דמבלדור, בתקווה לשכנע אותו באמת, שרומיתי. ובמונחים של סחיטה, האם זה שהרג הילאי בניגוד לרצוני באמת מוסיף עד כדי כך לזה שהבריח את בלטריקס מאזקבאן בעזרתי מרצון? היה יותר נכון מצידו לשמור את הראיות למעורבות שלי בפשע הבסיסי, אבל עדיין להעמיד פנים שהוא בן בריתי כל עוד הוא יכול, לשמור את הסחיטה רק עד לרגע שבו היא נחוצה...

רציונליזציה, אמר סלית'רין. אז למה פרופסור קווירל עשה זאת, אם כך?

והארי חשב בקמצוץ של ייאוש – יודע, אפילו בעודו חושב זאת, שהוא מונע חלקית על ידי רצונו לדחות את המציאות, ולא ככה השיטה הזו אמורה לעבוד – אני שם לב שאני מבולבל.

השתררה שתיקה פנימית. לאף אחד מחלקיו לא היה מה להוסיף על כך.

והארי המשיך לבחון את המצב חסר-התקווה למראה.

האם הארי צריך להעריך מחדש את ההסתברות שבלטריקס מרושעת?

...לא בשום מובן שרלוונטי למשימה. נתון שכרגע בלטריקס מרושעת. השאלה האם היא הייתה חפה מפשע שהפכה לכזו בעקבות עינוי וביאור-הכרה וטקסים נתעבים, או שהיא בחרה בכך מרצונה החופשי, לא הייתה רלוונטית מאוד למצב הנוכחי. עובדת המפתח הייתה שכל עוד בלטריקס חושבת שהארי הוא אדון האופל, היא תציית לו.

זה היה משאב אחד, אם כן. אבל בלטריקס מורעבת ותשע-עשיריות מתה...

'הו, אני מרגישה מעט טוב יותר עכשיו, כמה מוזר...'

בלטריקס אמרה זאת, בקולה המרוסק, אחרי שהפטרונוס של הארי בער בלי שליטה.

הארי חשב, הוא לא הצליח לומר למה בדיוק הוא חשב זאת, יכול להיות שזו פשוט התודעה שלו שממציאה דברים, אבל... נראה סביר שמה שהסוהרסנים לקחו ממך לפני זמן רב אבוד לנצח. אבל מה שהסוהרסנים לקחו ממך לאחרונה, לחש הפטרונוס האמיתי יכול להשיב. כמו ההבדל בין לרוקן כוס, ובין הכוס הריקה דועכת. ייתכן, אם כן, שבלטריקס קיבלה בחזרה את מה שאיבדה בשבוע האחרון. לא זיכרונות שמחים, אלה נאכלו לפני שנים. אבל הקסם והכוח שנשאבו ממנה בשבוע האחרון, ייתכן שקיבלה אותם בחזרה. כמו השקול לשבוע של מנוחה, שבוע לבנות מחדש את הקסם שלה...

הארי הביט בצורת הנחש של פרופסור קווירל.

...אולי מספיק כדי להטיל שחרר.

אם להעיר את פרופסור קווירל זה אכן הדבר החכם לעשות.

חלק מהייאוש חזר אל הארי. הוא לא יכול לסמוך על פרופסור קווירל, לא יכול לסמוך על זה שלהעיר אותו יהיה חכם, לא אחרי מה שקרה הרגע.

תירגע, הארי חשב לעצמו, והביט בדמותו המקומטת של ההילאי.

ייתכן שבלטריקס תצליח גם להטיל לחש זיכרון.

זה יכול להיות הצעד הראשון, בכל מקרה. זה לא בדיוק יוציא אותם בבטחה מאזקבאן, וההילאים ידעו אחר כך שמשומוזר קרה, הם עשויים לחשוד בגופה של בלטריקס ולבצע נתיחה לאחר המוות. אבל זה צעד.

...והאם זה יהיה עד כדי כך קשה להוציא אותם בבטחה מאזקבאן? אם יצליחו להגיע לראש אזקבאן מהר מספיק, לפני שההילאי אמור לדווח, לפני שמישהו ישים לב שהוא נעלם, אז הם יוכלו פשוט לעוף מתוך החור שפרופסור קווירל יצר ולהתרחק מספיק מאזקבאן כדי להפעיל את מפתח המעבר שהיה אצל הארי. (גם להארי וגם לפרופסור קווירל היו מפתחות מעבר, ושניהם היו חזקים מספיק כדי להעביר שני בני אדם, עם או בלי נחש. כמו עם העזיבה שלהם את החדר של מרי, שהוסתרה פעמיים, פרופסור קווירל לקח מספיק מרווח ביטחון בתוכניות שלו כדי להרשים אפילו את הארי.)

בלטריקס תוכל לשאת את צורת הנחש של פרופסור קווירל, שהארי לא העז לגעת בה או להרחיף אותה.

הארי פנה וצעד בשקט לעבר בלטריקס שהמתינה על המדרגות. הוא הצליח להרגיש את עצמו מתעודד מעט. זה באמת החל להיראות כמו תוכנית טובה, ולא היה שום זמן לבזבז בהוצאתה לפועל.

מה לעשות עם פרופסור קווירל, או לצורך העניין עם בלטריקס, לאחר שמפתח המעבר ייקח אותם למקום שבו הם אמורים להעביר את בלטריקס למרפא הפסיכיאטרי... טוב, הארי יכול לעבוד על זה בדרך. הארי כנראה יצטרך לתחמן את המרפא כדי שיעשה משהו - וזה ידרוש תיחמון רציני, והארי אפילו לא ידע מה הוא רוצה שהוא יעשה - אבל הוא ובלטריקס צריכים להתחיל לזוז עכשיו.

הבעיה העיקרית שהארי ראה, בעודו מריץ קדימה במהירות את כל התהליך בראשו, תגיע כשיגיעו לגג. פרופסור קווירל היה אמור להתגנב ולהטיל קונפונדוס על החיישנים שהיו מבחינים במבקרים בסביבה האווירית של אזקבאן, ויגרום להם לראות לולאה של נוף למשך כמה דקות. פרופסור קווירל אמר שהוא לא יכול להנגיז את הפטרונוס של הארי; ואם הם יכבדו את הפטרונוס, הסוהרסנים יבחינו שבלטריקס נעלמה, ויזעיקו את ההילאים...

שרשרת המחשבות של הארי נתקעה.

ישנם זמנים שבהם 'הו, חרא' זה פשוט לא מספיק.

ידיו של לי לא רעדו למרות האדרנלין, בזמן שפתח את הברחים של הארונית המעלימה שחיברה את אזקבאן לחדר שמור-היטב בתוך המחלקה לאכיפת חוקי הקסם. (ארונית מעלימה חד-כיוונית, כמובן. לחשי ההגנה איפשרו מעט כניסות מהירות לתוך אזקבאן, כולן מוגבלות ביותר, ושום יציאות מהירות.)

לי צעד לאחור, כיוון את שרביטו לעבר הארונית, אמר את הלחש "הרמוניה נקטרה פאסוס", ושנייה לאחר מכן -

דלת הארונית נפתחה בבום, ולתוך החדר צעדה מכשפה כבדת גוף, בעלת לסת מרובעת, שיערה המאפיר מסופר קצר על קרקפתה. היא לא ענדה שום סימן דרגה כפי שלא ענדה שום תכשיט או קישוט אחר, היו אלה גלימות הילאים רגילות שמצאה לנכון להתעטר בהן: המנהלת אמיליה בונז, ראש המחלקה לאכיפת חוקי הקסם והמכשפה היחידה במאח"ק שנאמר עליה שמסוגלת להביס את עין-הזעם מודי בקרב הוגן (לא שמישהו משניהם נלחם בצורה הוגנת). לי שמע שמועות שאמיליה יכולה להתעתק בתוך גבולות מאח"ק, וזה היה מסוג הדברים שהניב שמועות כאלה, הוא הפעיל את האזעקה לפני פחות מחמישים שניות.

"עלו לאוויר, עכשיו!" אמיליה נבחה מעבר לכתפה על שלישית ההילאיות שבאה בעקבותיה עם מטאטאי משטרה, הן בטח נמחצו שם בפנים בזמן שחיכו שלי יפעיל את הארונית. "אני רוצה עוד כיסוי אווירי על המקום הזה! ותוודאו שאתן מפעילות את הלחשים נוגדי-ההנגזה שלכן!" ואז ראשה פנה לעברו. "דווח, ההילאי לי! האם אנחנו כבר יודעים איך הם נכנסו?"

שלישית הילאים נוספת נושאת מטאטאים התממשה בארונית המעלימה וצעדה בעקבותיהן בזמן שלי התחיל לדבר.

בעקבותיהם באה שלישית קוסמי עילית בלבוש קרב מלא.

ואז עוד שלישית קוסמי עלית.

ואז עוד צוות מטאטאים.

דמותה המצומקת של בלטריקס בלק נחה ללא תנועה על המדרגות כשהארי הגיע אליה, עיניה עצומות, וכשהארי שאל בלחישת קרה וגבוהה האם היא ערה, הוא לא קיבל שום תשובה.

עווית מהירה של פאניקה נסתרה על ידי המחשבה שפרופסור קווירל עילף אותה כדי למנוע ממנה לשמוע את המשרת המתרפס של אדון האופל הופך לפושע קשוח ואז למג-קרב מומחה. וטוב שכך, משום שכך היא לא שמעה את קולו של הארי אומר 'אקספקטו פטרונוס'.

הארי הפשיל את ברדס הגלימה, כיוון את שרביטו אל בלטריקס, ולחש בעדינות ככל שהצליח, "שחרר".

מהצורה שבה גופה של בלטריקס התעוות, הארי לא חשב שהצליח לעשות זאת בעדינות מספקת.

העיניים הכהות והשקועות נפקחו.

"בלה יקירתי," אמר הארי בקול הקר והגבוה, "חוששני שנתקלנו בבעיה קלה. האם התאוששת מספיק כדי לבצע קסמים קטנים?"

השתררה שתיקה, ואז ראשה החיוור של בלטריקס הנהן.

"טוב מאוד," אמר הארי ביובש. "לא אבקש ממך ללכת ללא סיוע, בלה יקירתי, אבל חוששני שאת מוכרחה ללכת." הוא כיוון את שרביטו לעברה. "זוינגארדיום לביוסה."

הארי הפחית את זרימת הכוח למשהו שיוכל לשמר לזמן מה, וזה עדיין הרים בטח שני שליש ממשקל גופה. היא הייתה... רזה.

לאט, כאילו לראשונה מזה שנים, בלטריקס בלק דחפה את עצמה ונעמדה על רגליה.

אמיליה נכנסה לחדר המצב, ההילאי לי וגירית הכסף שלו עוקבים אחריה. היא סובבה את מחולל-הזמן שלה ברגע ששמעה את האזעקה, ובילתה שעה מתוחה מכינה את כוחותיה לכניסה. אי אפשר ליצור לולאות בזמן בתוך אזקבאן עצמו, העתיד של אזקבאן לא יכול לבצע אינטראקציה עם העבר שלו, אז היא לא הייתה מסוגלת להגיע לפני שמאח"ק קיבלו את ההודעה, אבל היא אמורה הייתה להגיע בזמן...

עיניה פנו ישירות לגופה, ללא גלימה ונראית מתה למדי, מרחפת מעבר לחלון הצפייה.

"איפה בלטריקס בלק?" דרשה אמיליה, לא מראה פחד בפני יצור הפחד.

אפילו דמה שלה קפא לרגע, כשהגופה פתחה את פיה וגירגרה, "לא יודע."

הארי הביט, שוב בלתי נראה לגמרי, כשבלטריקס נשענה מטה לאט, הרימה את שרביטו של פרופסור קווירל (בו הארי לא העז לגעת), והתיישרה שוב לאט.

ואז בלטריקס כיוונה את שרביטה לעבר הנחש, ואמרה, קולה מדויק על אף שעדיין היה לחישה, "שחרר."

הנחש לא זע.

"שאנסה שוב, אדוני?" היא לחשה.

"לא", אמר הארי. הוא בלע את תחושת הבחילה. הארי החליט שלעזאזל עם הכל, הוא ינסה להעיר את פרופסור קווירל אחרי שהבין שהסוהרסנים בוודאי כבר הזעיקו את ההילאים. קולו הגבוה והקר המשיך, לא מוטרד, "האם את חושבת שתוכלי להטיל לחש זיכרון, בלה יקירתי?"

בלטריקס עצרה, ואז אמרה בהיסוס, "אני חושבת שכן, אדוני."

"מחקי את חצי השעה האחרונה מהזיכרון של ההילאי הזה", הארי ציווה. הוא חשב לרגע האם הוא רוצה לספק צידוק כלשהו לכך, מה יאמר אם בלטריקס תשאל מדוע הם לא פשוט הורגים אותו, ובמקרה הזה הארי יסביר שהם מעמידים פנים שהם קבוצת כוח אחרת ואז יאמר לה לסתום -

אבל בלטריקס פשוט כיוונה את שרביטה אל ההילאי, עמדה בשתיקה לזמן מה, ולבסוף לחשה, "אובליוויאטה". היא התנדודה, אבל לא נפלה.

"טוב מאוד, בלה יקירתי", אמר הארי, וגיחך גיחוך דק. "ואבקש ממך לשאת את הנחש הזה."

שוב, האישה לא אמרה דבר, לא דרשה שום הסבר, לא שאלה למה הארי או מטיל הפטרונוס הבלתי-נראה לא יכולים לעשות זאת. היא רק התנדודה לעבר הנחש הארוך, התכופפה לאט, הרימה אותו, והניחה אותו על כתפה.

(חלק זעיר בהארי ציין שזה מאוד מרגיע, שיש לך משרת שממלא את פקודותיך בכזה חוסר היסוס, ואפילו הרחיק לכדי לחשוב שהוא לגמרי יכול להתרגל למשרת כמו בלטריקס, לפני ששביב-התודעה הזה הושתק בצרחות על ידי השארית המזועזעת.)

"בואי בעקבותיי", הילד ציווה על המשרתת שלו, והחל ללכת.

חדר המצב החל להיעשות צפוף, כמעט צפוף מכדי שיהיה ניתן לנשום בו, אם כי עדיין נותר מקום מסביב לאמיליה עצמה; אם מימוש הצורך לנשום משמעו שאתה צריך להצטופף עם אמיליה בונז, מוטב שלא תנשום.

אמיליה הביטה לעבר אורה, שהתעסקה עם המראה של מקאסטר. "המומחית וויינבך", היא נבחה, מבהילה את המכשפה הצעירה. "יש תשובה מהמראה של חד-יד?"

"לא", אמרה אורה בעצבנות, "זה... כלומר, זה חסום, לא מת, חסום בזהירות משום שזה לא הפעיל את האזעקות, אבל הקו כל כך ריק עד שבאותה מידה המראה הייתה יכולה להיות שבורה..."

אמיליה לא נתנה להבעתה להשתנות, אף על פי שהחלק בה שכבר התאבל על חד-יד נעשה עצוב מעט יותר וכועס הרבה יותר. שבעה חודשים, נותרו לו שבעה חודשים לפרישה אחרי מאה שנות שירות. היא זכרה אותו כהילאי צעיר ונלהב, לפני כל כך הרבה זמן, ולאורך כל הקריירה שלו הוא שירת את מאח"ק בנאמנות מושלמת, לפחות כשזה נגע במשהו באמת חשוב...

מישהו יישרף על זה.

הסוהרסן עדיין ריחף מחוץ לחלון, מטיל את צל האימה חסר התועלת שלו על הפעילות שלהם; כל מה שהיצור היה מסוגל לעשות הוא לגרגר את חוסר הידע שלו או לא להצליח לענות כלל, כשהוא נשאל שאלות כמו 'האם

בלטריקס בלק ברח? או 'למה אתה לא יכול למצוא אותה?' או 'איך היא מוחבאת?' אמיליה החלה לדאוג שהפושעים כבר ברחו, ואז -

"מצאנו חור בגג מעל לולאה ג'!" מישוהו צעק מהדלת. "עדיין פתוח, המעקפים של לחשי ההגנה עדיין פעילים!"

שפתיה של אמיליה נמשכו לאחור בחיוך כמו זאב שפותח את לסתותיו כדי לאכול.

בלטריקס בלק עדיין באזקבאן.

ובאזקבאן בלטריקס בלק תישאר לנצח.

היא עשתה צעד לעבר החלון, מתעלמת מהסוהרסן כעת, והרימה את מבטה לשמיים מעל, לבדוק בעיניה שלה את המטאטאים המפטרלים. היא לא הצליחה לראות מכאן את כל השמיים, אבל היא ראתה עשרה מטאטאים חולפים במבנה פטרול שכבר עכשיו אמור היה להיות צפוף מספיק כדי לתפוס כל אחד, אם כי היא בהחלט התכוונה להעלות לאוויר כל מטאטא שתוכל. ההילאים שלה היו מצוידים במטאטאי המרוצים המהירים ביותר בשוק, הנימבוס 2000; לאנשים שלה לא יהיו מרדפים כושלים.

אמיליה פנתה מהחלון וקימטה את מצחה. החדר נעשה צפוף במידה מגוחכת, ושני שלישים מהאנשים האלה לא היו צריכים להיות פה, הם פשוט רצו להיות קרובים למרכז העניינים. אם היה משהו שאמיליה לא יכולה לסבול, זה אנשים שעשו את מה שהם רוצים במקום את מה שצריך לעשות.

"בסדר, אתם שם!" אמיליה הרעימה לעברם. "תפסיקו להסתובב פה ותתחילו לאבטח את הקומה העליונה של כל לולאה! נכון," היא אמרה למבטים המופתעים שלהם, "כל השלוש! הם יכולים לחפור מנהרה דרך רצפה או תקרה כדי לעבור ביניהן, למקרה שלא הבנתם את זה! אנחנו נרד קומה אחרי קומה עד שנתפוס אותם! אני אקח את לולאה ג', סקרימג'ר, אתה על ב'..." היא נעצרה, ואז נזכרה שצ'ין-הזעם פרש בשנה שעברה, את מי היא יכולה... "שאקלבוולט, אתה על לולאה א', קחו איתכם את הלוחמים האחרים החזקים ביותר! תבדקו כל קבוצת תאים שאתם חולפים על פניה, תבדקו מתחת לשמיכות, תטילו את כל לחשי הגילוי בכל מסדרון! איש לא עוזב את אזקבאן עד שהפושעים נתפסים, איש!..." אנשים הביטו באמיליה בהפתעה כשקולה דעך.

הפושעים המציאו דרך כלשהי למנוע מהסוהרסנים למצוא את בלטריקס בלק.

זה אמור להיות בלתי אפשרי.

המחשבה הקפיאה את דמה. זה כמו...

אמיליה נשמה נשימה עמוקה, והמשיכה לדבר, בקול של פיקוד פלדה. "וכשאתם תופסים אותם, תוודאו שהם הפושעים המזורגים האמיתיים ולא האנשים שלנו שהוכרחו לשתות פולימיצי. כל מי שמתנהג מוזר, תבדקו אם הטילו עליו קללת אימפריוס. תשמרו על קשר עין אחד עם השני כל הזמן. אל תניחו שמדי הילאי משמעם מישוהו ידידותי אם אתם לא מזהים את הפנים." היא הביטה במומחית הקשר. "תידעי את המטאטאים. אם אחד מהמטאטאים נפרד מהשאר בלי סיבה, חצי מהם הולכים לרדוף אחריו בזמן שהשאר ממשיכים לפטרל. ותשנו את ההרמוניות על כל מה שניתן לשינוי, ייתכן שהם גנבו את המפתחות שלנו." ואז היא פנתה חזרה אל החדר. "שום הילאי לא נמצא מעבר לחשד, אלא אם לא נותרה לו משפחה שניתן לאיים עליה."

היא ראתה את זה, את המבטים הקרים שעולים על הפנים המבוגרות, ראתה את חלק מההילאים הצעירים מתכווצים, וידעה שהם הבינו.

אבל היא אמרה זאת בקול רם, רק ליתר ביטחון.

"אנחנו נלחמים במלחמת הקוסמים הישנה היום, כולם. זה שאתם-יודעים-מי מת לא אומר שאוכלי המוות שכחו את התכסיסים שלו. עכשיו צאו!"

הארי הלך בשתיקה לאורך מסדרון אפור מואר באור גז, בלתי נראה לצידה של בלטרקס והצורה הכסופה שעקבה אחריהם, מנסה לחשוב על תוכנית טובה יותר.

בהתחלה, כשהבין שההילאים כנראה יודעים כבר, ושיתרה מזאת, פרופסור קווירל לא מתעורר...

המחשבות שלו באמת קפאו אז, לשנייה אחת.

ואז נשארו קפואות, אפילו כשהוביל את בלטרקס למטה כדי לקנות כמה זמן שיוכל; ההילאים, כך חשב הארי, יתחילו למעלה וירדו למטה קומה אחר קומה. ההילאים יכולים להרשות לעצמם לנוע לאט ובזהירות; הם ידעו שלטרפם אין דרך להימלט.

הארי לא הצליח לחשוב על דרך להימלט.

עד שהארי אמר לעצמו, טוב, מה אם זה היה רק משחק מלחמה, מה גנרל כאוס היה עושה?

ובעקבות זה הגיעה תשובה מיידית.

ואז הארי חשב, אבל אם זה עד כדי כך קל, למה איש לא ברח מאזקבאן לפני כן?

ואחרי שהבין את הבעיה האפשרית: בסדר, מה גנרל כאוס יעשה בקשר לזה?

ובעקבות זאת גנרל כאוס חשב על תיקון לתוכנית הראשונה שלו.

זה היה...

זה היה הדבר הכי גריפינדורי ומטורף שהארי עשה מעודו...

אז עכשיו הוא ניסה לחשוב על תוכנית טובה יותר, ולא הצליח.

ברון ברון ברון, אמר גריפינדור. מי זה היה שהתלונן על זה שאין לו שום תוכנית לפני דקה? אתה צריך לשמוח על זה שחשבנו על משהו בכלל, מר אנחנו-אבודים-עכשיו.

"אדוני, בלטרקס לחשה בהיסוס, בעודה מנווטת במורד גרם המדרגות הבא, "האם אני חוזרת לתא שלי, אדוני?"

המוח של הארי היה מוסח, אז לקח לו זמן מה לעכל את המילים, ואז עוד רגע כדי לעכל את האימה, בעוד בלטרקס ממשיכה לדבר.

"אני... בבקשה, אדוני, אעדיף מאוד למות, "קולה אמר. ואז, בקול קטן יותר, לחישה שבקושי נשמעה, "אבל אחזור אם תבקש ממני, אדוני..."

"אנחנו לא חוזרים לתא שלך, "לחשש קולו של הארי בצורה אוטומטית. דבר ממה שהרגיש לא ניכר בפניו.

אמ... אמר הפלפאף. האם באמת חשבת הרגע, 'את צריכה לעבוד בשבילי, אני אעריך אותך?'

אפילו אבן הייתה מגיבה לנאמנות כזו, חשב הארי. גם אם אני זוכה לה בטעות, אני לא יכול שלא –

היא הרוצחת והמענה הנאמנה של אדון האופל, והסיבה לנאמנות שלה היא שילדה תמימה נשברה לרסיסים ושימשה כחומר גלם כדי ליצור אותה, אמר הפלפאף. שכחת?

אם מישהו מגלה לי כזו נאמנות, אפילו בטעות, יש בי חלק שלא יכול שלא להרגיש משהו. אדון האופל היה... מרושע זו לא מילה חזקה מספיק, הוא בטח היה ריק... אם הוא לא העריך את הנאמנות שלה, מלאכותית או לא.

לחלקים הטובים יותר של הארי לא היה הרבה מה להגיד על זה.

ואז הארי שמע זאת.

זה היה חלוש, וזה הלך והתחזק בכל צעד שעשו קדימה.

קול אישה, מרוחק, לא ברור.

אוזניו התאמצו להבין את המילים בצורה אוטומטית.

"...בבקשה אל..."

"...לא התכוונתי..."

"...אל תמות..."

ואז המוח שלו הבין את מי הוא שומע, וכמעט באותו רגע, הבין מה הוא שומע.

משום שפרופסור קווירל לא היה שם כדי לשמר את השקט, ואזקבאן לא היה שקט, למעשה.

קלוש היה קול האישה, שחזר ואמר:

"לא, לא התכוונתי לזה, בבקשה אל תמות!"

"לא, לא התכוונתי לזה, בבקשה אל תמות!"

זה התחזק עם כל צעד שהארי עשה, הוא הצליח לשמוע את הרגש במילים כעת, את האימה, את החרטה, את הייאוש של...

"לא, לא התכוונתי לזה, בבקשה אל תמות!"

...הזיכרון הגרוע ביותר של האישה, חוזר שוב ושוב...

"לא, לא התכוונתי לזה, בבקשה אל תמות!"

...הרצח ששלח אותה לאזקבאן...

"לא, לא התכוונתי לזה, בבקשה אל תמות!"

...היא נשפטה על ידי הסוהרסנים לראות את זה שרצחה, מת ומת ומת בלולאה חוזרת אינסופית. אם כי היא בטח הגיעה לאזקבאן לאחרונה, בהסתמך על כמות החיים שנותרו בקולה.

ואז הארי חשב, שפרופסור קווירל חלף על פני הדלתות הללו, שמע את הקולות הללו, ולא הסגיר ולו סימן קל שהוא מוטרד; והארי היה קורא לכך הוכחה ניצחת לרוע, אם שפתיו של הארי עצמו לא היו שותקות בנוכחותה של בלטריקס, נשימתו לא הייתה נותרת רגילה, בעוד משהו בתוכו צרח וצרח וצרח.

הפטרונוס התחזק, לא חסר שליטה, אבל הוא התחזק, עם כל צעד שהארי עשה קדימה.

הוא התחזק עוד כשהארי ובלטריקס ירדו במדרגות, היא מעדה והארי הציע לה את זרועו מחוץ לגלימה, מתגרה בתחושת האבדון מהקרבה לנחש שעל צווארה. הבעה מופתעת הופיעה על פניה, אבל היא קיבלה אותה ולא אמרה דבר.

זה עזר להארי, להיות מסוגל לעזור לבלטריקס, אבל זה לא היה מספיק.

לא כשראה את דלת המתכת העצומה במרכז המסדרון של הקומה הזו.

לא כשהתקרבו, וקולה של האישה השתק, משום שבעת היה לידה פטרונוס, והיא לא חיה מחדש את הזיכרון הגרוע ביותר שלה.

טוב, אמר קול בתוכו. זה היה צעד ראשון.

צעדיו של הארי נשאו אותו לעבר דלת המתכת.

ואז...

עכשיו פתח את הדלת -

...הארי המשיך ללכת...

מה אתה חושב שאתה עושה? תחזור תוציא אותה מכאן!

...המשיך ללכת...

תציל אותה! מה אתה עושה? היא סובלת אתה חייב להציל אותה!

מפתח המעבר שהאר נשא יכול להעביר שני בני אדם, רק שניים, עם או בלי נחש. אם היה להם גם את מפתח המעבר של פרופסור קווירל... אבל לא היה להם, צורת האדם של פרופסור קווירל נשאה אותו, אין שום דרך להשיג אותו... הארי יכול להציל רק אדם אחד היום, והיה רק אדם אחד בקומה הנמוכה ביותר של אזקבאן, שהזדקק לכך יותר מכל...

"אל תלך!" הקול יצא בצרחה מאחורי דלת המתכת. "לא, לא, לא, אל תלך, אל תיקח את זה, אל אל אל -"

היה אור במסדרון והוא הלך והתחזק.

"בבקשה", התייפח קולה של האישה, "בבקשה, אני כבר לא יכולה לזכור את שמות הילדים שלי -"

"שבי, בלה," אמר קולו של הארי, איכשהו הוא הצליח להשאיר את קולו לחישה קרה, "עליי לטפל בזה," לחש הריחוף התפוגג בעוד בלה התיישבה בצייתנות, דמותה השלדית אפלה כנגד האוויר המתבהר.

אני אמות, חשב הארי.

האוויר המשיך להתבהר.

אחרי הכל, זו אינה וודאות שהארי ימות.

זו רק הסתברות למוות, והאם אין דברים ששווה למות הסתברותית בעבורם?

האוויר המשיך להתבהר, הפטרונס הגדול החל להיווצר סביבו, דמות האנוש הבוהקת הופכת ללא ניתנת להבחנה באוויר הבוער, בעוד חייו של הארי זורמים כדי לתדלק את האש.

אם אשמיד את הסוהרסנים, אז גם אם אחיה, הם ידעו שזה הייתי אני, שאני היה זה שעשה זאת... אאבד את התמיכה שלי, אפסיד במלחמה...

כן? אמר הקול הפנימי שדירבן אותו. אחרי שתשמיד את כל הסוהרסנים באזקבאן? הייתי חושב שזה יוכיח את היכולות שלך בתור אדון אור, למעשה, אז תציל אותה תציל אותה מוכרח להציל אותה -

לא ניתן עוד להבחין בדמות האנוש כישות נפרדת.

לא ניתן לראות את המסדרון.

גופו של הארי עצמו היה בלתי נראה מתחת לגלימה.

כל מה שנותר הייתה נקודת מבט חסרת גוף במרחבים אינסופיים של כסף.

הארי הרגיש את חייו עוזבים אותו, מזינים את הלחש; הרחק ממנו, הוא הרגיש את צללי המוות מתחילים להישחק.

התכוונתי להשיג בחיי יותר מאשר את זה... עמדתי להילחם באדון האופל, עמדתי למזג את עולמות הקוסמים והמוגלגים...

מטרות גבוהות נראו רחוקות מאוד, מופשטות מאוד, בהשוואה לאישה אחת שמתחננת לעזרה, לא וודאי שהארי לא יוכל לעשות שום דבר חשוב יותר מהדבר האחד הזה, הדבר האחד הזה שהוא יכול לעשות כאן ועכשיו.

ובמה שהייתה עלולה להיות נשימתו האחרונה, הארי חשב:

ישנם סוהרסנים אחרים, בוודאי ישנם אזקבאנים אחרים... אם אני הולך לעשות את זה, אני צריך לעשות את זה כשאני קרוב יותר לבור המרכזי, ככה זה ייקח פחות מהחיים שלי, מה שמגדיל את הסיכוי שאשרוד כדי להשמיד סוהרסנים אחרים... אפילו בהנחה שזה הדבר האופטימלי לעשות, אם יש זמן ומקום נכונים לעשות זאת, זה לא כאן ועכשיו, זה לא כאן ועכשיו!

מה? אמר החלק האחר שלו בתרעומת, בעודו מחפש טיעון נגד לא קיים -

לאט, האור גווע, בעוד הארי מתרכז בעובדה האחת שלא ניתן להתווכח עימה, האמת הברורה האחת שהם לא במקום האופטימלי, הזמן לא יכול להיות עכשיו...

לאט, האור גווע.

חלק מחייו של הארי זרם אליו בחזרה.

חלק אבד בקרינה.

אבל להארי נותר מספיק כדי להישאר על רגליו, ולשמור על דמות האנוש בוהקת; וכשזרוע השרביט שלו עלתה וקולו לחש "ווינגארדיום לביוסה", הקסם זרם מתוכו בצייטנות ועזר לבלטריקס לעמוד על רגליה. (משום שלא היה זה קסם שהושקע, מעולם לא היה זה קסם שהזין את לחש הפטרונוס.)

אני נשבע, חשב הארי, נושם ברוגע ככל שהצליח בנוכחותה של בלטריקס, בעוד דמעות זולגות על לחייו הבלתי נראות, אני נשבע בחיי ובקסמי ובאומנותי כרציונליסט, אני נשבע בשם כל מה שמקודש ובשם כל הזיכרונות השמחים שלי, אני נשבע שיום אחד אשים קץ למקום הזה, בבקשה, בבקשה שישלח לי...

והשניים המשיכו ללכת, בעוד קולה של רוצחת צרח והתחנן שמישהו יחזור ויציל אותה.

צריך היה להיות יותר זמן, צריך היה להיות טקס לכבוד הקורבן של הארי שבו הקריב חלק מעצמו, אבל בלטריקס הייתה לצידי ולכן הארי פשוט המשיך ללכת בלי לעצור, בלי לדבר, נושם בצורה סדורה.

אז הארי המשיך ללכת, משאיר פיסה מעצמו מאחור. היא תישאר לנצח בזמן ובמקום הזה, הוא ידע. אפילו אחרי שהארי יחזור יום אחד עם פלוגה של אחרים שיכולים להטיל את לחש הפטרונוס האמיתי והם ישמידו את כל הסוהרסנים פה. אפילו אם הוא יתיך את המבנה המשולש וישרוף את האי עד שהים ישטוף אותו, ולא ישאיר שום זכר לכך שמקום כזה היה קיים. אפילו אז הוא לא יקבל אותה בחזרה.

להקת היצורים הבוהקים הפסיקה להביט מטה, והחלה לפטרל במסדרון המתכת כאילו דבר לא קרה.

"בדיוק כמו בפעם שעברה?" ירתה המנהלת בונז לעברו של ההילאי לי, וההילאי הצעיר השיב, "כן, גבירתי."

המנהלת שלחה שאלה נוספת לבדוק האם הסוהרסנים יכולים למצוא את מטרתם עכשיו, ולא נראתה מופתעת כשתשובה שלילית הגיעה כמה רגעים לאחר מכן.

אמליין ואנס הרגישה קרועה בין נאמנויות.

אמליין כבר לא הייתה חברה במסדר עוף החול, הם התפרקו אחרי סוף המלחמה הקודמת. ובמהלך המלחמה, היא ידעה, כולם ידעו שהמנהל קראוץ' אישר את הקרב הסמוי שלהם.

המנהלת בונז לא הייתה המנהל קראוץ'.

אבל הם צדו את בלטריקס בלק עכשיו, שהייתה אוכלת מוות, ושבוודאי חולצה על ידי אוכלי מוות, הפטרונוסים שלהם התנהגו מוזר – כל היצורים הבוהקים עוצרים ומביטים מטה, לפני שהמשיכו לעקוב אחרי אדוניהם. והסוהרסנים לא הצליחו למצוא את מטרתם.

נראה לה שזה זמן טוב מאוד להתייעץ עם דמבלדור.

האם היא פשוט צריכה להציע למנהלת בונז שייצרו קשר עם דמבלדור? אבל אם המנהלת בונז טרם יצרה איתו קשר...

אמליין התלבטה לרגע, כנראה רגע ארוך מדי, ואז החליטה לבסוף. לעזאזל עם זה, היא חשבה. כולנו באותו צד, אנחנו צריכים לשתף פעולה בין אם המנהלת בונז אוהבת את זה ובין אם לא.

לאחר מחשבה, דרור הכסף שלה עף אל כתפה.

"לך מאחורינו ושמור על העורף," מלמלה אמליין בקול שקט, כמעט בלי להזיז את שפתיה, "חכה עד שאף אחד לא יביט בך, ואז לך לאלבוס דמבלדור. אם הוא לא לבדו, חכה עד שיהיה. ואמור לו זאת: בלטריקס בלק נמלטת מאזקבאן, והסוהרסנים לא יכולים למצוא אותה."